

Méhészeti Közlöny

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZ-EGYLET SZAKLAPJA

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési ár egy évre 2 frt, félévre 1 frt.

<p>A méhészetre vonatkozó közlemények a „Méhészeti Közlöny“ szerkesztőségéhez ezimzendők. Kolozsvár, (Belmagyarutca 2. sz.)</p>	<p>Rendes tagok 2 frt, köri tagok 1 frtot fizetnek, melyért a „Méhészeti Közlöny“-t ingyen kapják.</p>
---	--

Kéziratok nem adatnak vissza.

Kiállítási hangok.

II.

Ezüst pénzt kaptak:

3 drb e. frtos. Jenkowszky Ágoston, Száldobos. — 3 drb. Tichy Miklós, Budapest. — 3—3 drb. Horcsák Mihály, Péteri. — Kulisseky Endre, Kolozsvár. — Muhy Sándor, Szolnok. — Gautner Gebhart, Neudeln (Fürstenthum Lichtenstein). — Wimmer János, Kaposvár. — Jalits Ignác, Szolnok. — 10 drb. Binder Iván, Budapest. — 3—3 drb. Fogarasy József. (Nincs benn a kiállítási katalógusban!) — Galler József, Botos. — Gebhardt Imre, Kis-Harta. — Csiky Lukács, Kolozsvár. — Kanyó Sándor, Budapest. — Kazinczy Arthur, Berettő. — Kubicsek János, Abony. — Staufer August, Maria-Erzersdorf. — Kühne Anna, Budapest. — László Antal, Szamosujvár. — Lázárek Márton, Ó-Dögös. — Mády Kovács István, Puszta-Gyapa. — Magó Károly, Börgönd. — Adelmann Károly, Uj-Szent-Anna. — 1—1 drb. Ondrejkovits József, Fehértemplom. — Papp János, Kolozsvár. — Péterffy Gyula, Szamosujvár. — 3—3 drb. Vojth Gergely, Szamosujvár. — Czipfinger Katicza, Budapest. Klinkart Emil, Maczonkán. — Forberger Gyula, Kispeszt. — Balogh Gergely, Tompahát. — Mürer Péter, Sztanisich. — 10 drb. Dede Gábor, Kaba. — 3—3 drb. Holzmann Raimund, Német-Bogsán. — Seidel Nándor, Wien. — Török István (Neve a későn beérkezettek között van bejegyezve, de illetőség nélkül.) — Jäger Pál, Felső-

Galla. — Limbacher Samu, Lengyel — Ondra György, Német-Bogsán. — Dömötör László, Szegszárd. — Szilasy Márk, Budapest. — Humer Hans, Linz. — Bessler L. I. (Ez se fért bele a katalogusba.)

Elismerő oklevelet kaptak:

Alfonsus Alajos, Döbling. — Almássy Lajos, Pozsony. — Arnold Ch. T., Ansbach. — Arnold János, Prichonstadt. — Beer Kristóf, Ingelstadt. — Fischer Miklós, Frankfurt. a/d Main. — Scharf József, Staab. — Poroszlay Zoltán, Hajdu-Hadház. — Kurz János, (nincs benn a katalogusban). — Sötér Kálmán, Inám. — Stiller József, Monchs Dorf bei Arnau. — Szabó György László, Vésztő. — Özv. Szathmáry-Király Pálné, Felső-Zsolcsa. — Takács Ignác, Vencze. — Vámosy Mihály, Budapest. — Wranovich István, Pozsony. — Báró Bánffy Ernő. Kolozsvár. — Erdélyrészi méhészegylet. — Séra Lajos, Nagy-Hidegkút. — Wulkmann János (nincs benn a katalogusban!) — Rényi Árpád, Zelestje. — Pásztohai Szeőke Mihály, Kóka. — Vizsolyseky Károly, Felső-Szemeréd. — Hobza Antal, Kronberg. — Grundszyk Ferencz, Székesfehérvár. — Guttmann Armin, Szempcz. — Kiss Béla, Kolozsvár. — Kiss István, Berettyó-Ujfalu. — Koczka József, Ráczeke. — Limbacher Samu, Lengyel. — Merza Vilmos, Gy.-Szt.-Miklós. — Varty Károly (nincs benn a katalogusban). — Róth József, Solmár. — Jäger Pál, Felső-Galla. — Stauber Antal, Dunaföldvár. — Szurmay Sándor, Kispest. — Tamássy Péter, Dezsémér. — Till Ferencz, B.-Kold. — Voith Gergely, Szamosujvár. — Turcsányi Géza, Kisbér. — Zabulik Lászlóné, Kolozs. — Miczik Lajos, Budapest. — Baranyay Birli Anna, Pta-Ujlak. — Béres János, Vizslás. — Duha Melánia, K.-Kara. — Duha Dénes, K.-Kara. — Piál Kristóf, Szamosujvár. — Pfalz Antal, Deutsch-Wagram. — Ahein Ferencz, Conilug. — Ambrozics Mihály, Moistrova. — Balogh József, Kolozsvár. — Benke Ferencz, Budapest. — Bodor Erzsi, Kolozsvár. — Csiki János, Korond. — Demetrovits Mihály, Német-Bogsán. — Dömötör László, Szegszárd. — Danio János, Mengoszfalu. — Edelinszky Dionisius, P.-Grobow. — Fauszt Károly, Jászberény. — Forberger Gyula, Kispest. — Gerloni C. F., Triest. — Glück József, Kolozsvár. — Grand Miklós, Búziás. — Gweggnér János, Bécs. — Havlc János (?) — Hirschmann Vilmos, Arad. — Harmath Lajos, Egerbegy. — Horváth Mihály, P.-Me-

nyeke. — Jung Mátyás, Nadrág. — Kellner János, Nagy-Karácsony. — Laffer József, Kolozsvár. — Liptay Ferencz, Szepesváralja. — Maróthy István, Makód. — Martinovits Miklós, N.-Topolovetz. — Moncz Gyula, Ács. — Moussong Gyula, Högyész (Üröm?). — Nedelka István, Búziás. — Öljnik Antal, Pest-Hidegkút. — Olgyay Árpád, Ligetfalva. — Orbán Józsefné, Kolozsvár. — Schachinger Cölestin, Jentendorf. — Schubert Károly, Igló. — Skarytka Wenczel, a/d. Zaya. — Spengel Albert, Lócse. — Stark Ferencz, Prossetsheim. — Szénássy Ferencz, Ráczmecke. — Stiller József, Munchsdorf, bei Arnau. — Szilágyi Géza, Nagyvárad. — Tamássy Antalné, Kajántó. — Temesváry Pál, Magyar-Bánhegyes. — Timm Frigyes, Bekervicz. — Vuksanovics Iván, Öriovác. — Zágony József, Kolozsvár. — Horváth János, Maros-Ludas. — Günthner Vilmos, Gyspersleben. — Beck C. H., Nördlingen. — Binder Iván, Budapest. — Erdélyrészi méhészegylet, Kolozsvár (Irodalom). — Grand Miklós, Búziás. — Állami tanítóképezde, Budapest. — Weipl Theodor, Klosternenburg. — Valló János, Léva. — Lipcsei méhészeti ujság, Lipcse. — Dr. Batz Károly, Leutkirch. — Krancher Lajos, Frankenhäusen. — Moussong Gyula, Üröm. — Kozoisza Theodor (?) — Borszéky Soma, Budapest. — Gergelyi Kálmán, Budapest. — Huber Lajos, Niederschoptheim, Baden. — Chorus Iván, Hatvan. — Prónay Albert, Losonc-Apátfalva. — Tunc Alajos, Chrudin. — Jalits Ignác (?) — Weillinger A., Dorndorf, Szászország. — Hartner und Sihler, Ulm.

Meglehet, hogy itt-ott, akár a név helyes írásában, akár az illetőség hű jelzésében némi hiba csuszott be. Ennek oka azon körülményben rejlik, hogy a névsor hivatalos kiadásban még mindez ideig nem jelent meg; de t. olvasóinkat tovább vártni nem tartottuk megengedhetőnek. Gondoskodtunk mindazáltal, hogy a lehető legbiztosabb kútforrásból adjuk jelentésünket. Jövő számunkban a kiállításból levonható tanulságokról szólunk e rovatunkban.

A méhtetűről.

Lapunknak egyik barátja keservesen panaszolja, hogy már a nyár folytán tapasztalta, miszerint méheket az u. n. méhtetű gyötri, s minden intézkedése e féreg ellen hiába való volt. Kérdezi azért, hogy mit tegyen?

Utánna néztünk ezután itt helyben is egy meglehetősen elhanyagolt állapotban levő méhesben, s azon tapasztalatra jöttünk, hogy itt is volt az ősz folytán méhtetű. Majd tüzetes vizsgálsunk tárgyát képezte egy más, kifogástalan rendben tartott méhtelep: itt is találtunk méhtetűt.

Ezekből kiindulva, hasznos szolgálatot véltünk tenni, ha a méhtetűről részletes leírást adunk s utasítást az azok elleni védekezésre s ez által hozzánk bizodalommal forduló barátunkat megnyugtadjuk; de egyuttal tanulságul felvetjük e kérdést azért is, hogy e téren tapasztalatokat szerzett ügybarátainknak alkalmat nyujtsunk a tárgyhoz szakismerettel való hozzászólásra.

Az már minden figyelmes méhész előtt ismert tény, hogy a méheket bizonyos élősdí férgek gyöttrik. Ezek közül a méhtetű és meloe a nevezetesebbek. Az irodalom általában sokkal többet foglalkozik az elsővel, mint az utóbbival.

A méhtetű egyébiránt egy kicsike világos-barna színű bogár, mely közönségesen a méhnek hátán, mellén, mellpaizsán szokott megfészkelni. Ha a méhtörzset megvizsgáljuk, könnyen felismerhető, már színénél fogva is, mely úgy néz ki, mintha a nevezett helyeken egy kis viasz gömböcske vagy virágpör volna. Minthogy azonban ily rendkívüli helyen van: azonnal tisztában lehetünk vele, hogy a méhtetűvel van dolgunk. Nagy ritkaságok közé tartozik, hogy egy méhen két példány helyezkedjék el, s ha mégis: az egyik a háton (a szárnyak érintkezési pontjánál), — a másik a mellpaizon van.

Ugy látszik, igen elgyöttri az egyes méheket, de munkájokban ezért nem engedik magukat megzavartatni, hanem folytatják azt ép oly serénységgel s ép oly pontossággal, mintha semmi sem zavarná őket.

Nagy baj azonban az, hogy rendszeren inkább az anyát lepik el, s erre nem áll az, a mit fennebb az egyes munkás méhekre vonatkozólag állítottam. Mert már több alkalmam volt oly anyát a tetvektől gyötörtetni látni, melynek munkásain nyoma sem volt a tetűnek. Nem tartozik a ritkaságok közé oly anyaméhet találni, a melyiket 20—30, sőt még sokkal több tetű gyötör, úgy hogy a szegénynek csaknem egész teste be van vonva e férgektől. A mult évben egyik példányszerű méhes tulajdonosa mutatott egy ily anyát.

Ily esetekben a tapasztalat azt igazolja, hogy az anya elveszti petézési kedvét, s igen természetes ennek folytán, hogy az egész család szenved, sőt ha a tovább terjedés ellen óvintézkedéseket nem léptetünk életbe, a bajt határozottan tetűbetegségnek nevezhetjük.

Hogy honnét kapják a méhek ezen utálatos élősdie férgeket, teljes biztossággal bebizonyítani alig lehet. Mert azoknak az állítása mellett is nyomós okokat lehet felhozni. A kik egy bizonyos réti virágot (nevét nem tudom) kárhóztatnak, azt állítva, hogy a méhtetű teljesen az, a mi ama virágon is feltalálható féreg, — s állítják, hogy a mely vidéken ama virág nagy mennyiségben van, a méhtetű miatt is nagyobb szokott lenni a panasz. Ámde mit szóljunk akkor, ha oly vidéken fordul elő a méhtetű, a hol ama réti virág teljesen ismeretlen, sőt a méhes közelében rét egyáltalában nincs is?! — Én részemről azért a baj okát benn a törzsben keresem, s nem tartózkodom kimondani, hogy éppen a gazda maga oka e betegségnek. Mert annyit teljes biztossággal tudunk, hogy oly házakban, hol a tisztaság, rend s óvakodás a kevésbbé tiszta emberekkel szemben érvényesülnek: ott azon tetű, melyet ember- vagy ruhatetűnek neveznek, teljesen ismeretlen; míg északi magyarországban beszéltem nem is éppen műveletlen oly emberrel, a ki azt állította, hogy ezen férgek, p. o. a gyermek ótvaros fején, minden tisztaság és óvatosság mellett is megterem.

No már pedig azt jól tudjuk, hogy amaz állítás teljesen nélkülöz mindentéle bevehető és elfogadható alapot.

Eme tudáson alapuló állításomat teljes joggal applikálhatom a méhekre is: kifogástalan rend, a kasok kellő szellőztetése, jó és elégséges eledel, a kaptár aljának (vagy a kasdeszkának) folytonosan tisztában tartása oly tények, melyek a méhtetvek elszaporodása ellen ajánlatos, s talán egyedül biztos feltételek.

Böttner egyébiránt azt is állítja, hogy ő még sohasem látott oly méhtörzset, melyben tetűt ne talált volna. Természetesen — ugymond — az egyikben többet, a másikban kevesebbet. Én a híres hallei méhész irónak ebbeli állítását nem tartom elfogadhatónak, de minden esetre fontosnak akkor, mikor arról van szó: mekkora mértékben félünk és ijedünk meg, ha méheinket a tetvek gyötrik?

Mint mindenféle más férgeknek petéit a kaptáralj tisztántartása által eltávolítunk, ugy bizonynyal a tetvek tojásait is, mert a méhek magokról ezen tisztátalanságot bizonynyal lehányják.

Ugyancsak a fennebb említettcm Böttner állítja azt is, hogy ő már a sejtből kibujt méhnek a hátán is látott tetüt, de ez világosabb, mintegy piszkos fehér színű volt. Ebben igaza lehet, de az okot itt fejtegetni feleslegesnek tartjuk.

Nézetünk tehát az, hogy a méhtetütől nem kell túlságosan megijedni; de azoknak túlságos elszaporodása ellen a jelzett eljárással eredménynyel megküzdhetünk, s ezt tenni tanácsos is, nehogy különösen az anya elgyötörtetvén, a család sokat szenvedjen, — gyötört család orvoslására pedig a fenn jelzett elővigyázati óvintézkedésen kívül mást ajánlani nem tudunk. — Ha valaki e tárgyhoz hozzászól s tapasztalatait előadni óhajtja: szívesen vesszük.

Turcsányi Gyula.

Egy szerény óhajtás a méhészeti észleletekről szóló jelentéseket illetőleg.

A »Méhészeti Közlöny« f. é. 17. számában megjelent »Mire mentem a Neiszer-féle kaptár- és kezelésmóddal?« című cikk, melyet a tisztelt szerkesztő úr nagyon helyesen nem a kifogástalan, klasszikus »corollarium«, hanem a nagyon kétes értékű »colorarium« szóval volt szíves jellemezni, s mely alatt valóban nem tudom, vajjon szépítést vagy bemázolást kell-e érteni,* bennem egy szerény óhajtást ébresztett, a mely alkalmasint másokban is, a kik tanulni s a közleményeket alaposan megérteni iparkodnak, ép úgy mint én bennem ébredhetett.

Nem kétkedem a közlemények subjectiv valóságában s jóhiszeműségében, csak a körülmények szabatos objectiv ismertetésén találom bennük, melyek között azok a közlött szomorú adatok észleltettek. A fennforgott körülmények világos s a megfigyelés idejének pontos közlése pedig teszi csak helyesen megérthetővé a közleményt.

* Én színezést akarok értetni ily formán: „Lássuk, miként fest az összehasonlítás.“ Szerk.

Legelőször is feltűnő, hogy Záborszky úr »összetett hármás« Neiszer-kaptárt hozatott s utánczolt, holott Neiszer úr soha sem szerkesztett hármás N.-kaptárt!

Másodsorban feltűnő az is, a mit Záborszky úr Neiszernek losonc-apátfalvi állítólagos kudarczáról mond, mert valóban megfoghatatlan, hogy hogyan lehetett Lugosról — a hol Neiszer úr mint állami tanító működvén, lakni is tartozik s tetszése szerint hol itt, hol ott nem lehet — Losonc-Apátfalván egy nagy méhészetet kezelni?! Ez bizony nagyon is rászorul a bővebb magyarázatra! A losonc-apátfalvi méhésztársat úgy a »Méhészeti Közöny«, mint a »Méhészeti Lapok« olvasói ismerik mint Neiszer »Die Zucht der Bienen« czimű művének fordítóját s a »Méhészeti közöny« 1892. évi 5-dik száma 70—71. oldalain, valamint a »Méhészeti Lapok« ugyancsak f. évi 2-ik füzeté 20—21. lapjain leirt új négyes kaptár szerkesztőjét. Azt hiszem, nem bántok meg senkit, ha elmondom a losonc-apátfalvi kudarczot, úgy, a mint én arról értesültem.

Az illető méhésztárs az illető Neiszer-kaptárokat maga csináltatta s az illető asztalos oly hibásan készítette, hogy a méhek a kaptárak szomszédos osztályaiban kényelmesen átlátogathattak egymáshoz s ebből lett a veszedelem! ölték egymást, a mit az illető méhésztárs nem vett észre, mert bizott az asztalosmester jó és pontos munkájában. Neiszer úr meglátogatván, vagyis Apátfalvára meghivatván, megvizsgálta a kaptárakat, kiderítette az asztalos által elkövetett hibákat, melyeket azután kiigazítottak, de mig ez megtörténhetett, bizony elég időnek kellett eltelni, hogy a baj következményei is érvényesülhettek. Tudtommal ez a dolog veleje. E bajnak oka tehát tulajdonképen sem a N.-kaptár, sem pedig a N.-rendszerü kezelésmódban nem rejlett s így annak nem is tulajdonítható.

Horhi* (s alkalmasint nem Horki) Léva és Báth közelében, körülbelől Nyitra, Losonc, Balassa-Gyarmat és Ipolyság vidékeivel egyenlő égalji viszonyokkal bir, melyek a magyarországi dombvidékiekkel majdnem átaljában megegyezők; tehát virányi viszonyai is megfelelők lehetnek. A magyarországi dombvidékekviránya pedig ál-

* Nyomda-hiba volt.

taljában meglehetősen gazdag. Meteorologiai, nevezetesen a légkör nedvességének viszonyai sem kedvezőtlenek: a virány mézszegénysége esetleges okainak felderítése a felpanaszolt esetben tehát nagyon óhajtandó lett volna.

Hogy az ember azon okot felismerhesse, mely miatt Záborszky úr méhei nem gyűjthettek annyi mézet a N.-féle »hármás« kaptárokban, mint az egyletekben, óhajtandó tudni nemcsak azt, hogy milyenek tulajdonképen azok az állítólagos Neiszer-téle »összetett hármás« kaptárok; hanem az is, milyenek, illetőleg milyen nagyok voltak azok az első eresztett rajok, a melyeket Z. úr állítólagos N.-kaptárait benépesítette, s milyen, nevezetesen milyen idős volt a rajok mindegyikének az anyja, mert első rajoknak rendszerint öreg anyja van, s ha ez esetleg oly idős, hogy már a termékenysége is hanyatlik, akkor már ez az egyetlen-egy ok is elég a felpanaszolt balsikerek megmagyarázására.

A különböző méhcsaládok munkája megfigyelésének s megbi-rálásának helyes alapot szerzendők, nem szorítkozhatunk csupán a végeredmények felsorolására, hanem óhajtandó, hogy egyidejűleg jegyeztessék fel, hogy a vizsgálat ugyanazon egyidőbeli állapotokat milyenek találta s hány keretet, illetőleg lépet lepett be mindegyikük s minő volt akkor az időjárás és hőmérsék. — A N.-kaptárak fiasító teréből a méztérbe lerakott fiasítás fedett, fedetlen vagy vegyes volt-e?

A beteleltetés idejében milyen népes volt, hány lépet lepett be az illető családok mindegyike úgy a N.-féle, mint az egyleti kaptárokban? A kiteleltetésnél hasonlóképen, s azután mikor, hány léppel vagy kerettel szereltetett fel az illetők költő-terük s mikor s mily terjedelemben tágított az. Hasonlóképen részletezendők lennének az adatok a méztért illetőleg.

Mindezek pontos, részletes feljegyzése mellett, minden oly jelentésben, melyben a családok fejlődését s mézgyűjtését akarjuk ismertetni, az illető családok mindenikét illetőleg különös figyelem annak anyjára is fordítandó s ennek kora s termékenysége tekintetében a legpontosabb s helyes adatok közlendők.

Ezen, a helyes vélemény alkotására olyannyira szükséges, sőt nélkülözhetlen adatok hiányában szenvedő jelentésekre s közleményekre az alaposan gondolkozni s ítélni szokott ember semmi

súlyt sem fektethet, s e tekintetben Záborszky úr fentidézett közleménye sem tehet kivételt, ha csak 22 évi méhészkedése révén, nyilatkozatának csalhatatlanságot nem tulajdonítunk.*

Szerény óhajtásom tehát oda terjed, hogy azok a tisztelt méhésztársak, a kik oly szivesek a méhészkedésükben megfigyelt, megvizsgált s megbírált dolgokra nézve tanulni vágyó méhésztársait közleményeik útján értesíteni, legyenek oly szivesek a fentírt óhajtandókat is minden esetben figyelembe venni, azokra vonatkozó megfigyeléseiket pontosan feljegyezni s közleményeikben mindannyiszor számba venni. E nélkül a legjobb szándékuk mellett is téves felfogásnak teszik ki magukat s másokat is ránthatnak magukkal a tévedésbe, míg ellenben a körülmények világos és kellő részletes ismertetésével nemcsak a helyes felfogást s az alapos megértést segítik elő, hanem minden előre törekvő méhésztársuk hálás elismerését is kiérdemlik.

Neumann Samu.

Asclepias syriaca (pamut- vagy selyem-krepin)

a sodort bimbósok rendjébe tartozik.

Jó szolgálatot vélek tenni méhésztársaimnak, a midőn fölhevonom szives figyelmét e kitünő mézélő növényre. Száz év előtt hozatott — ipari célokból — Európába. Én husz év előtt ültettem — méhészeti tekintetből — házi kertembe egy pár tövet s ma már terjedelmes telepem van.

Gyönyörű dísz- és gyógynövény és egyszersmind kiváló finom illatu, biborszínű ernyős virágaival; fő-fő érdeme azonban az, hogy bő virágzása 3—4 hónapig tart s oly mézdús, hogy meleg déli időtájt a mézcsöpp kiül a virágkehely ajakára s ott várja az örömmel jövő »örök szűz« munkást, hogy fölnyalja.

A mint jelzém, e drága növényünk kúszó gyökérzetű, (a tormához hasonló fejr, s abban különbözik, hogy ez a talajban szertefut, míg a torma a föld középpontja felé siet) s pár év alatt 5—10 gyöker — szertesét ültetve — ugy behálózza a helyet, miszerint esetleges kiirtása majdnem lehetetlenné válik.

Főképp a nedvesebb természetű talajban találja magát igazában otthon, azonban bárminő földben jól díszlik és pedig különö-

* 22 évi gyakorlati méhészkedés, ha ezt értelmes ember, a minő Z. úr is, gyakorolja, igen sokat nyom a mérlegben. Szerk.

sen jól, ha esős nyári idő jár, a mikor aztán két méternyi magasra is fel nő — dohányéhoz hasonló nagy húsos leveleivel, a melyek a legcsekélyebb sérülésre is maró tejnedvet bocsátnak — s ily időjárással magtokjait is bőségesen fejleszti.

Hogy a chinaiak e növény óriásdió-nagyságu bugájában (magtok) képződő egy-egy maréknyi selyemszerű anyagából gyönyörű szövetekeket, s az amerikaiak, a nálunk törökbúza közé vetni szokott óriás kenderéhez hasonló rostjából igen szép szőnyegeket készítenek, s hogy Aesculap (Asklepios) isten-méregellenes tulajdonsággal bírónak tartotta s curált vele s ezért is viseli az ő nevét, az ránk — méhészekre — nézve mind mellékes dolog; a fő dolog az, hogy annak — mint kiválóan bőmélő növénynek — birtokába jussunk.

Magról is szaporítható e növény, de nálunk, különösen verőfényesebb helyeken, nehezen hoz magot s 3—4 év kell, míg a magról erődűs, hasznavehető példányokat nyerünk; a gyökérről szaporítottak legtöbbször már a következő évben megörvendeztetnek.

Ki kelletvén szedni telepem egy részéből e plántát, annak gyökereit készséggel bocsátom — utánvételt — tisztelt méhésztársaim rendelkezésére 50—60 kros csomagokban.

Igen jó lesz azokat még november folytán földbe rakni — úgy tíz cm.-nyi mélységre, — hogy a tavasz a maga helyén találja s annak idején örömlükkel leljük benne.

Szentgyörgyi Lajos.

Lakásom: Kolozsvár. kül-magyarutca 66. sz. a.

»Marosvásárhely és vidékének méhészköre.«

Felhívás.

Kedves méhésztársak!

Bizalommal fordulunk hozzátok tudva azt, hogy mindannyian ügyünkhöz méltó buzgalommal fogtok sietni feleleteiteket alulírott Elnökséghez beküldeni a következő kérdésekre:

1. Hány család méhet telettetek be Bodor-féle kaptárban, s hányat kúpos, vagy más rendszerű kasban? Utóbbi esetben a rendszer neve is közlendő. — Ki talán még tényleg nem fogott hozzá a gyakorlati méhészkedéshez, úgy egy levelező lapon ezt közölni sziveskedjék.

2. Mely méhésztárs kapott eddig gyakorolt méhészkedési ideje alatt valaminemü elismerést vagy díjat? S a ki kapott. minőt és kitől kapta azt?

3. Ki kapott valaminemü anyagi segélyt tisztán méhészeti czélokra? Kitől, mennyit és mily alakban?

4. Melyik méhésztárs vett részt valamelyik nevezetesebb méhészeti gyűlésen avagy szakkiállításon eddigelé és hol?

5. Más, a méhészetet érdeklő adat közlését is tisztelettel kérjük.

A válaszok lehető gyors beküldését ujjalag kérve, vagyunk a »Marosvásárhely és vidékének méhészköre« nevében
méhésztársi tisztelettel

Dr. **Agyagási Károly** s. k.,
köri elnök.

Szentgyörgyi Dénes s. k.,
titkár, igazgató.

Vegyesek.

— „A magyar méhészet multjáról“ irt Dr. Rodiczky Jenő, több méhészeti egyesület t. tagja, egy 32 oldalra terjedő értekezést, nem különben: »Magyarország méhészetének fejlődéséről 1867-től 1892-ig« Grand Miklós kir. méhészeti felügyelő egy 49 oldalra terjedő leírást. — Mind a két munka egy könyvbe kötve és kiegészítve »Budapesti kalauz a főváros és környékének leírása« II. kiadás 128 oldalra terjedő művel magyar és német nyelven a vándorgyűlés tagjai között szétosztatott. A két előbbit ismertetni fogjuk.

— *Helyreigazítás.* A 20-ik számban az egyleti bronzéremcsoportban, midőn a jutalmazottak nevei után illetőségüket is jeleztük, azt irtuk, hogy: »Moussong Gyula, Hőgyész.« Ez így igazítandó ki: »Moussong Gyula, Üröm (Pestm.)«

— *Az Erdélyrészi Méhészegylet igazgató-választmánya* f. év november 11-én estve 5 órakor választmányi gyűlést tart, melyen több jelentékeny egyleti ügyek lesznek a tárgysorozatba felvéve; ezek között egyik az, hogy a Budapesten megtartott gyűlésre s a kiállításra vonatkozó jelentését teszi meg a kiállítási bizottság. Ugyanezen alkalommal veszi kezdetét a téli estélyezés is, melynek hasznos voltáról a tapasztalat fényes bizonytságot tett. —

Felhívjuk azért ezen tanulságos estélyezésekre a t. közönség becses figyelmét, különösen azokét, kik méhészeti ismereteiket a mások ismereteivel összehasonlítani, tapasztalataikat szélesebb körben is érvényesíteni, hiányos méhészeti ismereteiket pedig kibővíteni akarják. A gyűlés, valamint a tanulságos előadás is az Erdélyrészi Gazdasági Egylet helyiségében fog megtartatni.

— Azon t. tagtársainkat, kik tagdíjaik befizetésével még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük, hogy ezt minél előbb az egyl. pénztárnokhoz befizetni sziveskedjenek.

Szerkesztő póstája.

K. J. urnak, A p e z. Kívánsága szerint a Bodor-félc kaptár méreteit itt közöljük: A Bodor-félc műméhlok s illetve egy rendes álló Dzierzon-Berlepsch műméhlok pontos méretei, belvilágát illetőleg: A méhlok magassága 59 és 0·8 cm. és pedig az alsó keret alatti úr (a fenék fölött) 2 cm.; az alsó keretek magassága (külvilág) 18 cm.; az alsó és 2-ik keretsor közti úr 7 mm.; a második keretsor magassága 18 cm. (külvilág); a második keretsor és fedő- (válasz-) deszka közti úr 7 mm.; a mézúrt a külső úrtól elválasztó deszka 1 cm.; az elválasztó deszka és felső sor keret közti úr 7 mm.; a mézúrbeli keret magassága (külvilág) 18 cm.; a felső keret és belső deszka közti úr 7 mm.; összesen 59 0·3 cm. A méhlok belszélessége 25 cm. A keret-tartó vágányok mélysége egyik-ez egyik ablakai 0·5 (fél) cm. Megjegyzendő, hogy ha a vágányok mélyebbek, vékony lécczel a mérethez szűkítendők. A keretek külvilág-szélessége 23·6 cm.; a keretek alsó lécczének hossza 24·8 cm.; a keretek felső lécczének hossza 25·8 cm.; a méhlok belszélessége 40 cm. Egy-egy sorba 10--10, s így összesen 30 keret helyezendő. A kereteket egymástól távol tartó szegek s illetve horgak 8 mméternyi távolságot eszközöljenek. Az alsó záró ablakok 4 karikával láttassanak el (belül reáhajtvá, hogy ki ne hulljanak), a felsők csak 2 karikával. Az ablakrációk 1 cm. fokosok legyenek. A keretrámák fokossága szigoruan megtartva 6 mm. A Hanemann-rács a mézúrben 12 cm. hosszu, szélessége 2·5 cm., 10 cm. széles. A röplyuk hossza 10 cm. s lehet még hosszabb is, de 8 cm.-nél magasabb. s ommi esetre s törpébb sem. A burkolat lehet vagy tapaszt-gyékényanyag, vagy szalma-, moha-, vagy mas alkalmas anyag.

Szerkesztésért felelős: **Turcsányi Gyula.**

A méhész-egyleti rendes tagsági díj 2 frt, köri tagsági díj 1 frt. A tagsági díjak G e b h a r d t Döme méhész-egyleti pénztárnoknak küldendők Kolozsvárt A tagsági díj fizetési kötelezettség 5 évig tart. (Alapszabály 4. §.)

Nyom. Gámán J. örök. Kolozsv.